

TEEN SPIRIT

REVISTA ELEVILOR DE GIMNAZIU DIN ȘCOALA 49

ANUL ȘCOLAR 2022-2023

Nr. 11/ ianuarie - aprilie

TEEN SPIRIT

Colectivul de redacție:

Redactor-șef: Prof. dr. Angela Vass

Redactor: Orlando Teodor

Tehnoredactor: Ionela Ionel

Corector: Ariadna Ene-Iliescu

Colaboratori:

Prof. Alexandra Dumitru

Prof. Ariadna Ene-Iliescu

Prof. Florina Popescu

Prof. Cristina Sărăcin

Carmen Leah 8A

Nesrin Gemil 8D

Iulia Belloiu 8D

Yanna Costache 8E

Rebecca Nae 6C

Ștefan Matei Marinescu 6E

Eva Loloiu 5D

Coperta 1:

Rebecca, copil actor

Coperta 4:

Spectacolul muzical „Mitul Meșterului Manole”
(foto Mihai Zaharia)

Adresa redacției:

Școala Gimnazială Nr. 49

Str. Vatra Luminoasă Nr. 99

București

tel. 0212502444

49teenspirit@gmail.com

Revista poate fi citită:

<http://www.scoala49.ro/>

Teen Spirit = ISSN 2457—3833

ISSN-L 2457—3833

CUPRINS

04 *Fii avocat în școala ta!*
Prof. Angela Vass

10 *Mărțișor-Cărțișor*
Ana Mocanu 8B

11 *Un tablou pentru o experiență unică...*
Adriana Dan 7B

12 *Scrisoare către elevii școlii*
Ioana Pârvulescu

14 *Joiana și sucul*
Iulia-Andreea Belloiu 8D

15 *Bandă desenată: Zâna munților de Petre Ispirescu*
Eva Loloiu 5D

16 *Interviu cu Eva*
Eva Loloiu 5D

18 *Ce înseamnă să fii actor?*
Rebecca Nae 6C

28 *O poveste cu un fluture frunză*
Ștefan Matei Marinescu 6E

32 *Coco*
Răzvan Vlagali 8C

33 *Atenție, măța Deli zboară!*
Ilinca Leontieș 8C

34 *Spectacolul muzical „Mitul Meșterului Manole”*
Prof. Ariadna Ene-Iliescu

37 *Interviu cu Ana din „Mitul Meșterului Manole”*
Yanna Costache 8E

39 *Interviu cu Alin din „Mitul Meșterului Manole”*
Iulia Belloiu 8D

FII AVOCAT ÎN ȘCOALA TA!

În prezent, cunoașterea legilor și a drepturilor este mai importantă ca niciodată. Din acest motiv, Uniunea Națională a Barourilor din România a inițiat un proiect cu un scop nobil: aducerea avocaților în școli pentru a face educație juridică. În cadrul acestui program, elevii vor avea ocazia să înțeleagă mai bine sistemul juridic, rolul avocaților în societate și cum pot fi ei protejați de lege. În plus, prezența avocaților în sălile de clasă poate fi o sursă de inspirație pentru tinerii care își doresc să urmeze o carieră în domeniul dreptului.

În ultimii ani, se vorbește din ce în ce mai des de cele opt competențe cheie care stau la baza profilului absolventului de clasa a VIII-a. Acesta, pe lângă comunicarea în limba maternă, comunicarea într-o limbă străină, competențele matematice, competențele digitale, abilitatea de a învăța să învețe, spiritul de inițiativă și antreprenoriat, sensibilizarea și exprimarea culturală, trebuie să dovedească că a dobândit și competențe sociale și civice în anii de școală gimnazială. Acest tip de competențe își propune să dezvolte proiectul național de educație juridică non formală intitulat „Fii avocat în școala ta!” (FAST) care a finalizat deja două ediții.

Proiectul a fost – și, sperăm noi, să continue să fie – coordonat de un triunghi instituțional: Uniunea Națională a Barourilor din România (UNBR), Barourile din România și Ministerul Educației, a căror preocupare comună este o societate mai bună, mai educată, mai informată, cu respect pentru lege și pentru valorile democratice. Doar la nivelul Baroului București vorbim despre implicarea unui număr de aproximativ 300 de avocați care au desfășurat activități de voluntariat în peste 140 de unități școlare. Aceste cifre nu sunt deloc lipsite de importanță, dimpotrivă, atestă anvergura proiectului care, în esență, urmărește responsabilizarea socială a elevilor din învățământul preuniversitar, prin operarea cu valori și norme de conduită relevante pentru viața personală și pentru interacțiunea cu ceilalți, atât în contexte școlare cât și extrașcolare, respectiv prin exercitarea unor drepturi și asumarea de responsabilități.

Scopul principal al programului „Fii avocat în școala ta!” este să răspundă nevoii elevilor de a înțelege lumea, societatea și regulile ei și privește trei paliere: conștientizare – educare – aplicare.

Fiind un proces de învățare progresivă, educația juridică se recomandă a fi inițiată de timpuriu, ca orice alt tip de educație, tocmai pentru ca educabilii să se formeze ca cetățeni care respectă legea prin conformare, din convingere. Declarația președintelui UNBR, Traian Briciu, la lansarea proiectului în 2022 vine să întărească acest lucru: „Societatea noastră are o problemă, întrucât cultura juridică se face prea târziu, discontinuu și din surse greșite: internet, rețele sociale sau televizor. Problemele din societate sunt, în general, de natură juridică și nu sunt înțelese în acest sens. Efectele educației juridice nu se văd imediat, ci în timp. Dacă reușim să susținem educația juridică pe o perioadă mai lungă, vom avea șansa unor efecte reale în societate. La școală se formează caracterul, la facultate te informezi, nu te formezi”.

Elevii Școlii Gimnaziale Nr. 49 au avut șansa de a fi implicați în ambele ediții ale proiectului. Anul trecut, programul a cuprins cinci module, după cum urmează: 1. Fii avocat în școala ta! – Mic ghid de orientare profesională (informații despre profesiile juridice, rolul fiecărui profesionist al dreptului, organizarea judiciară etc.), 2. Ce înseamnă să fii liber? – Libertatea mea se termină unde începe libertatea ta. Despre bullying și alte agresuni, 3. Fii COOL, fără să fii penal! – Infrațiunile de violență. Infrațiunile care vizează patrimoniul. 4. Fii COOL, fără să fii penal! – Infrațiunile privitoare la viața sexuală. Infrațiunile legate de substanțe, 5. Fii COOL, fără să fii penal! – Infrațiunile informatice. Anul acesta, au fost patru module: 1. Drepturi și libertăți. Libertatea de exprimare. Restrângeri ale libertății de exprimare: bullying, cyberbullying. Dreptul la viață privată. Dreptul de autor, 2. Dreptul de proprietate, 3. Contractul de muncă. Drepturile consumatorului. 4. Răspunderea penală și prezumția de nevinovăție. Răspunderea contravențională (administrativă) și prezumția de veridicitate. Răspunderea civilă.

F I L I A V O C A T Î N Ș C O A L A T A

Toate aceste teme care, pe de o parte, promovează drepturile și libertățile noastre, pe de cealaltă parte, urmăresc combaterea și prevenirea actelor infracționale, au fost desfășurate în cadrul orelor de dirigiență, într-un climat relaxat, interactiv, de încredere reciprocă.

Doamnele avocat Esmeralda Gherbali și Veronica Florea au acoperit o gamă largă de subiecte și, printr-un limbaj accesibil și pliat pe nivelul de înțelegere al adolescenților, i-a ajutat pe aceștia să-și însușească cunoștințe de bază despre sistemul juridic și să conștientizeze rolul și importanța legii în societate. Mai mult, exemplificând situații de viață reală sau aplecându-se asupra unor scenarii din corpul proiectului, dumnealor au adus în discuție chestiuni dintre cele mai sensibile, precum bullyingul, abuzul, furtul, înșelăciunea, tănuirea, incitarea la ură și discriminarea, comunicarea de informații false, instigarea publică, șantajul, amenințarea, și implicațiile lor juridice.

Elevii au dat dovadă de deschidere, de curiozitate, au adresat tot felul de întrebări și s-au simțit protejați în permanență, discret, concret. Cu siguranță, au rămas cu ideea că luarea unei decizii pe plan personal și profesional trebuie făcută cu multă grijă și că fiecare acțiune a lor are implicații și consecințe, ceea ce, credem noi, îi va determina să reacționeze adecvat la problemele generației lor și îi va îndemna să acționeze responsabil, cu discernământ, în viitor.

În concluzie, prezența practicienilor dreptului în sala de clasă înseamnă un plus de autenticitate adus programului, întrucât responsabilitatea socială se învață și se exersează, iar proiectul „Fii avocat în școala ta!” ne responsabilizează pe toți, diriginți, elevi, avocați deopotrivă și, indiscutabil, contribuie la stabilirea unui climat de încredere și respect și la formarea unor atitudini pozitive față de dreptate și respectul pentru lege.

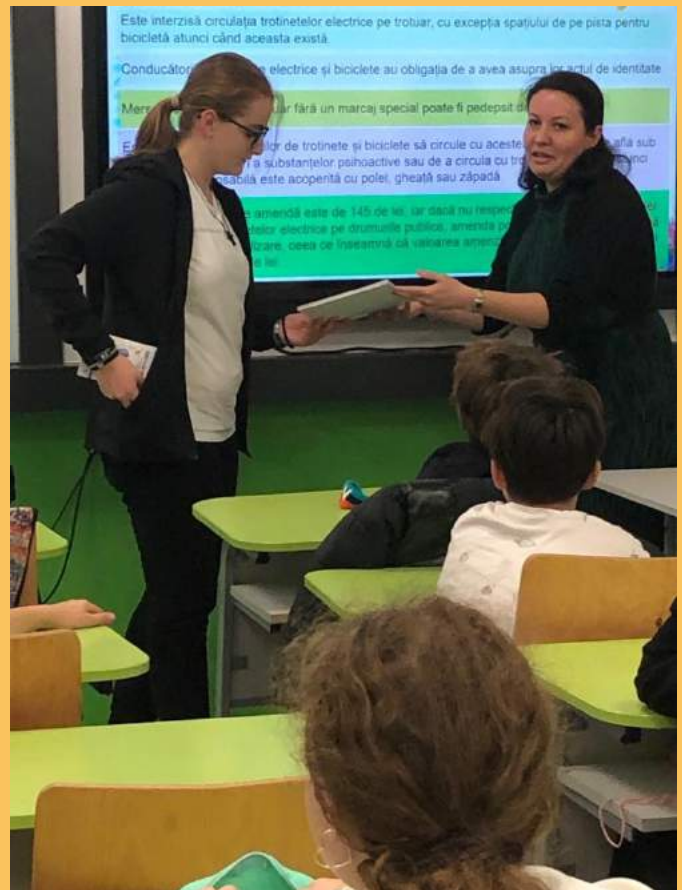
Prof. Angela Vass

FII AVOCAT ÎN ȘCOALA TA ! Ediția a II-a

Uniunea Națională a Barourilor
din România

Baroul București

MĂRȚIȘOR
-
CĂRȚIȘOR

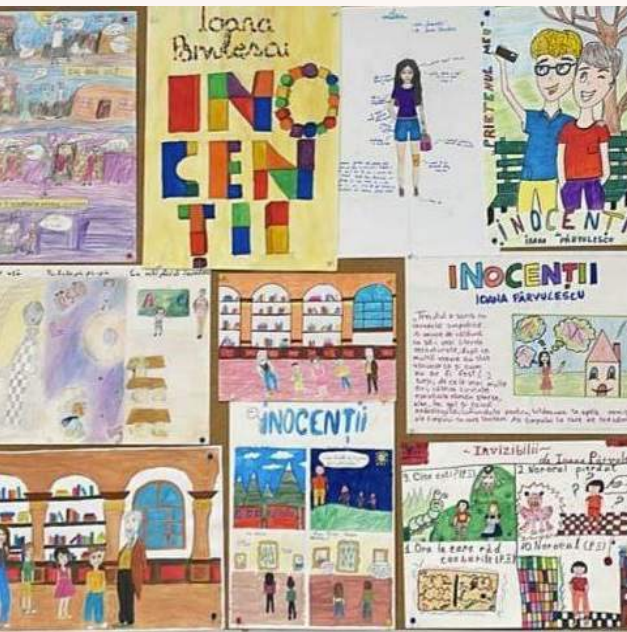
Profesor coordonator :
Cristina Olimpia Sărăcin

Fotografii: Cristina Sărăcin

MĂRȚIȘOR - CĂRȚIȘOR

Ana Mocanu, clasa a VIII-a B

Dimineața răcoroasă a primei zile de primăvară era perfectă pentru un astfel de eveniment. Curtea școlii era învăluită într-o aură a prosperității. Văzduhul azuriu nu era acoperit de niciun nor, iar mingea de foc a cerului stăpânea cadrul prin razele sale puternice. O mireasmă îmbietoare de ghiocel îmbrăca toată școala, care parcă înflorise. Rumoarea sălii de sport ne întâmpina. Freamătul bucuriei pusese stăpânire peste elevii Școlii Gimnaziale Nr.49, aflați în sala de sport, azi în cadrul activității "Mărțișor-Cărțișor".

Cu ocazia zilei de 1 Martie, doamna profesoară de limba și literatura română a invitat-o pe scriitoarea noastră preferată: Ioana Pârvulescu.

Încă din clasa a V-a, Ioana Pârvulescu ne-a fost alături, prin textul *Prietenul meu*. Despre prietenie și loialitate vorbește acest text și despre cum uităm să vedem bucuria în lucrurile simple. Apoi, în clasa a VI-a, am descoperit *Care-i faza cu cititul?*, vocea scriitoarei purtându-ne spre meleagurile brașovene unde bătrânul anticar dorea să le ofere copiilor arma literaturii ca scut într-o lume complicată. În clasa a VII-a, aveam să îl regăsim pe anticar, de data aceasta ca personaj al romanului *Inocenții*. Citit din diferite perspective, romanul pare fi un caleidoscop ce oferă fiecărui cititor exact ce are nevoie. Exact un leac literar- cum îi oferă tatăl Anei când fetița este bolnavă. Anul 2022, clasa a 8-a, o nouă carte a Ioanei Pârvulescu, *Invizibili*, ne oferă aventura Laurei în lumea literaturii. Dincolo de literatură, în acest roman găsim toate frământările copilului contemporan care încearcă să își găsească locul în lumea aceasta. Va reuși fetița dislexică să se facă înțeleasă și să înțeleagă ce e în jurul său? Vă las pe voi să descoperiți!

Așadar, întâlnirea cu Ioana Pârvulescu reprezenta pentru mine întâlnirea cu un vechi și devotat prieten! Și așa a și fost!

Deodată, în sală se face liniște, făcându-și apariția o doamnă elegantă. Aceasta și-a început discursul prin a ne întreba dacă știm ce este un scriitor. Ne-a spus că acesta nu este doar o persoană care scrie sau publică, ci un scriitor este prima oară un lector, iar această definiție a rămas cu noi încă din acel moment. A urmat o oră interesantă în care am dialogat cu doamna Pârvulescu, semnându-ne la final cărțile. Când mi-a venit rândul, pentru a primi autograf, i-am spus numele, iar doamna Pârvulescu a zâmbit și mi-a spus că mi se potrivește numele: Ana, la fel ca eroina romanului *Inocenții*.

Această experiență mi-a rămas brodată în inimă cu un fir de aur, fiind un simbol al celor trei valori eterne: bine, adevăr și frumos, împletite în nuanțe de Mărțișor-Cărțișor.

UN TABLOU PENTRU O EXPERIENȚĂ UNICĂ...

Adriana Dan, clasa a VII-a B

Desenul și lectura au reprezentat mereu calea mea spre regăsire și echilibru sufletesc, îmbinând două mari arte care dezvoltă atât gândirea, cât și cea mai fină calitate a ființei umane: sensibilitatea. Am vrut să aduc această emoție în discuție, pentru că ea m-a inspirat când mi-am conceput desenul. Uneori, chiar dacă noi nu realizăm, sensibilitatea se oglindește în tot ceea ce facem.

Îmi aduc aminte ziua în care clasa mea a fost anunțată cu mult entuziasm de venirea unei celebre scriitoare în școala noastră: Ioana Pârvulescu. Doamna profesoară de limba și literatura română, Cristina Sărăcin, ne-a lansat o provocare: pornind de la textele Ioanei Pârvulescu să realizăm noi o creație (plastică, literară, muzicală, machetă), în funcție de disponibilitatea creativă a fiecăruia dintre noi. Ascultam părerile celorlalți colegi care veneau cu idei deosebite, iar eu, sincer, nu aveam nicio idee despre cum aș putea marca prin proiectul meu acea întâlnire. Tot ce îmi venea în minte mi se părea lipsit de originalitate.

Din fericire, nu a durat mult și mi-a venit ideea salvatoare. Puteam combina talentul și pasiunea mea într-un singur desen. Găsisem descrierea casei Ioanei Pârvulescu din copilăria sa în romanul *Inocenții*. Simțeam că imaginația mea prinde aripi, ca într-un zbor fără timp și spațiu, că văd casa Inocenților sub soarele blând al Brașovului. Cu încredere, am început să schițez desenul.

Ziua întâlnirii cu Ioana Pârvulescu sosise odată cu venirea primăverii, pe 1 martie. „Mărțișor-Cărțișor”, așa s-a numit activitatea literară. Sute de elevi pasionați de lectură, coordonați de profesori inimoși, așteptau cu flori în brațe și curiozitate în priviri venirea scriitoare al cărei chip îl zăriseră până azi doar în manualul de limba și literatura

română. Aceasta și-a făcut apariția, în aplauzele furtunoase ale copiilor entuziasmați. Cu privire pătrunzătoare, glas limpede și inima deschisă, a răspuns bucuroasă la toate întrebările puse de elevii curioși. M-a impresionat răspunsul scriitoare referitor la calitatea cea mai de preț a unui scriitor, faptul că este un bun cititor, un bun cititor al vieții.

După ultima întrebare adresată scriitoare, elevii i-au oferit Ioanei Pârvulescu mărțișoare și buchete frumos aranjate, iar dumneaei le-a oferit un autograf pe cartea lor preferată.

Mă aflam aproape de masa scriitoare care primea emoția valului de copii nerăbdători să obțină dedicația autoarei. Ținând tabloul în mână, mă gândeam cu teamă la reacția pe care ar putea să o aibă la vederea desenului. Am fost destul de copleșită de emoții până când Ioana Pârvulescu s-a întors spre mine și mi-a privit tabloul. Pentru moment, a rămas uimită să-și vadă casa din copilărie desenată cu acuratețe și claritate. Mi-aduc aminte că m-a felicitat pentru tablou, proiectul meu foarte bine executat, mulțumindu-mi pentru cadoul deosebit pe care i l-am făcut. Ceea ce m-a bucurat cel mai tare a fost faptul că am reușit să aduc zâmbetul pe chipul scriitoare prin intermediul acestui desen. Această experiență m-a făcut să mă privesc pe mine însămi diferit, să fiu mai încrezătoare în propriile idei și valori.

Închei prin a sublinia că acest privilegiu de a face cunoștință cu o celebritate a literaturii românești nu mi-a schimbat doar percepția asupra mea ca persoană, ci mi-a dezvăluit importanța casei copilăriei în viața ființei umane, așa cum este prezentată de Ioana Pârvulescu în romanul său și așa cum am încercat să o redau în tabloul meu. În definitiv, locul copilăriei, adică spațiul inocenței, este izvorul din care toți ne tragem seva existenței pentru tot restul vieții.

4 martie 2023

Dragii mei,

Ce ore frumoase ore am petrecut cu voi, la școala 49, de 1 Martie! Singura mea amărăciune a fost dată lipsa de timp, de viteza a 4-a în care a trebuit să străbatem cele două ore. Ne-ar fi trebuit o zi întreagă ca să apucăm să vorbim pe îndelete. Viața unui scriitor (admițând că asta sunt) nu e simplă, în ea e multă muncă și o încordare ca a sportivilor de performanță (că tot eram noi în sala de sport), care trebuie să se antreneze zilnic, „să mănânce” mai puțin ca alții, să aibă voință, să-și stăpânească emoțiile, să încerce să atingă recorduri, măcar personale, la toate concursurile, să fie zi de zi tot mai buni, fără să li se urască vreodată.

Însă, iată, în vizita la voi am fost răsfățată cum rar mi s-a întâmplat și simt nevoia să vă mulțumesc aici: pentru că ați venit în număr atât de mare la întâlnire, pentru întrebările pe care mi le-ați pus, dar și pentru cele pe care n-ați mai apucat să mi le puneți, pentru ce mi-ați spus public sau în scris, în felicitări sau pur și simplu pentru cuvintele pe care le-am auzit doar eu, atunci când v-am dat autograf, pentru nenumăratele mărișoare, unul mai frumos decât altul, pentru bomboane, doamne-clopoței, gențiane croșetate de un albastru minunat, culoarea mea favorită. Cât despre flori, ce să mai zic? Am adunat toate vasele din casă, am improvizat tot felul de căni, borcane, boluri și, în disperare de cauză, am folosit chiar și o gălețușă (roșie), mi-am umplut bucătăria, camera de zi, balconul cu grădina înflorită de la voi.

Am rămas uimită de cât sunteți de talentați : voi păstra toată viața tablourile și desenele voastre, cel în care Adriana Dan mi-a desenat casa și strada din Brașov, cel în care Roxana Stroescu a pictat muntele de cărți pe care stă Bibliotecarul bibliotecarilor, cel în care Dan Zănoceanu m-a desenat pe mine între citate din Invizibilii, apoi semnele de carte și mărișorul cu cartea Inocenții (cât de bine seamănă, dragul meu!). Ștefan Matei, tu mi-ai făcut cel mai mare compliment pe care l-am primit vreodată, nici nu-l spun, îl știu doar noi !

Roxana Stroescu, clasa a VII-a A
Bibliotecarul bibliotecarilor

Dan Zănoceanu, clasa a V-a B
Portret Ioana Pârvulescu

Ștefan Matei, clasa a VI-a E
Portret Ioana Pârvulescu

Toate astea au valoare pentru că îmi arată că îi iubiți – poate că încă fără să vă dați seama prea bine – pe cei care scriu cărți, adică, de fapt, cititul. Spun ceva foarte simplu: cărțile sunt tezaure de emoții omenesti, de viață cu toate ale ei, de înțelegere a celorlalți și a lumii, și cât de important este să le păstrăm într-o eră digitală, în care ne robotizăm atât de rapid. O să ajungem să ne speriem de viață, dacă nu citim! În fond cărțile sunt cele mai perfecționate și mai personalizate jocuri (știți deja că fiecare citește altă carte, una personală, chiar dacă e vorba de același autor și de același titlu), pentru că în acest joc de echipă care este cititul, tu vii cu viața ta și o combini cu viețile din carte, astfel că amestecul iese mereu altfel.

Ieri a fost ziua scriitorului, dar mie mi se pare cam puțin o zi pe an. Ca Alice din Țara Minunilor, cred că lucrurile ar trebui să stea invers : ziua scriitorului să fie în fiecare zi din an, și doar o dată pe an să nu fie. Dați-mi voie să vă spun încă ceva, în încheiere: cel mai frumos mod de a-ți arăta dragostea pentru scriitori este să-i citești! Vă mulțumesc tuturor celor care ați făcut-o și, nu mai puțin, celor care o veți face. Și, desigur, cum cred că ați înțeles deja, nu mă refer doar la cărțile mele. Vă doresc o viață bună în lumea complicată în care trăim,

Ioana Pârvulescu

JOIANA ȘI SUCUL

Iulia-Andreea Belloiu, clasa a VIII-a D

Stăteam în grădina din spatele blocului, dedesubtul coroanelor bogate ale arborilor plantați de jur împrejur. Umbra ne apăra de mânia bilei de foc de pe cer din acea după-amiază de vară petrecută, la fel ca majoritatea zilelor de vacanță, afară. Sara îmi împletea cu blândețe părul, iar Sebastian admira o buburuză care i se cățara pe deget. Îl așteptam de vreo oră pe Silviu care dorea să ne prezinte unul dintre noii săi amici de la școală. Credeam toți că ne-am luat țeapă, până când portița grădinii a început să scârțâie ușor. Atunci l-am văzut pentru prima oară - un băiat dolofan, cu părul neîmblânzit și pielea atinsă de mângâierea razelor soarelui. I se spunea *Bujor*; nimeni nu îi știa adevăratul prenume. Toți foloseau porecla obținută în urma unei întâmplări mai vechi, în care ciordise flori de la o babetă. Și avea acest mod inedit de a vorbi, plin de expresii ciudate și mai puțin prietenoase. Dar, în ciuda aparențelor și limbajului său, era o persoană caldă, de treabă. Silviu prinsese drag de el de la prima vedere și îl invitase să ni se alătore în ziua aceea. Nu i-a luat mult să îl fascineze și pe Sebastian, în ciuda faptului că Sara, sora lui geamană, era destul de sceptică în privința noului venit. Și eu l-am îndrăgit destul de repede, fapt pentru care am acceptat invitația acestuia la o vizită la el acasă, la vreo două săptămâni după prima noastră întâlnire.

În dimineața de joi, am plecat puțin mai devreme din bloc, îndreptându-ne spre adresa primită.

- Va fi o zi bestială! Bujor mi-a zis că vom face un bairam imens! Mă întreb oare ce fel de petrecere este asta? spuse Sebastian pe un ton plin de entuziasm.

- Eu tot consider că asta nu este o idee strălucită... îi răspunse sora lui, într-o manieră complet diferită.

Cei doi erau vecinii mei de la etajul opt și proveneau dintr-o familie distinsă. Tatăl lor era diplomat, iar mama, originară din Franța, un parfumier respectat. Ambii erau blonzi, cu pielea delicată, de nuanța cafelei cu puțin mai mult lapte; doar culoarea ochilor era diferită. Sara avea o privire albastră, glacială, care impunea solemnitate și strictețe. Semăna leit cu mama ei și adoptase atitudinea acesteia, pentru a ajunge o persoană disciplinată și de succes. Sebastian avea ochii verzi, ca frunzele crude ale copacilor dintr-o pădure în plină primăvară. Era o fire maleabilă și energică, găsimd mereu culoare și în cele mai întunecate cotloane ale vieții. Avea surâsul său etern pe chip, arătându-și mereu dinții albi ca marmura. Își însușise vocabularul lui Bujor, ceea ce nu o încânta în niciun fel pe sora sa.

După o plimbare nu foarte lungă, am ajuns la periferia orașului. În fața gardului casei ne așteptau Bujor și Silviu care dormiseră acolo peste noapte. Locuința nu era una grandioasă, ci una restrânsă, dar cu un aer

primitor, îmbietor. I-am cunoscut și familia băiatului. Domnul Costel a strâns cu putere mâna fiecăruia, iar doamna Olivia ne-a servit cu bomboane și prăjituri. Am întâlnit-o și pe Ruxi, sora lui cu vreo trei ani mai mare decât noi, care s-a dovedit a fi cea mai drăguță persoană din lume. Avea un păr des, lung și drept, de culoarea abanosului și un zâmbet radiant, moștenit de la mama sa.

- Nu se poate! Am rămas fără suc. Ruxi, draga mamei, te duci tu până la magazin, te rog? întrebă doamna Olivia.

- Sigur, mamă, imediat! răspunde fiica.

- Vrăjeală! strigă fiul, indignat. Nu ne aburi cu prostii! Ba o să uiți, ba o să ne halești tot suc. Venim și noi cu tine!

Mama îl certă pe băiat din cauza comportamentului său ostil, dar ne lăsă să mergem împreună la cumpărături. Pe drum, Ruxi ne povesti mie și Sarei câte ceva despre familia lor:

- Știu că nu am făcut cea mai bună impresie, dar nu trebuie să vă fie frică în casa noastră. Cât despre Bujor... A fost un copil zburdalnic dintotdeauna, dar și-a căpătat vocabularul în urma șederii la noi a unui frate de-al mamei, proaspăt ieșit din închisoare. A învățat mai mult în trei zile de la el decât în ultimii trei ani de școală. Ai mei s-au mahnit tare când au văzut că nu îl pot dezobișnui...

I-a fost tăiată macaroana de către fratele ei, tocmai după intrarea noastră în magazin. Atunci a început tot balamucul.

- Acum, hai să vă arăt cum obținem niște suc moca.

- Eram sigură! Iar i-ai vândut mamei gogoși că ți-ai luat banii din pușculiță. Îndrăznește să furi că te aranjează tata acasă!

- Calmează-te, că doar n-am pitici pe creier! O vezi pe gagica aia?

Arătă spre casieriță, o tipă de vârsta lui Ruxi, foarte aranjată.

- Să vezi cum se agață bambina!

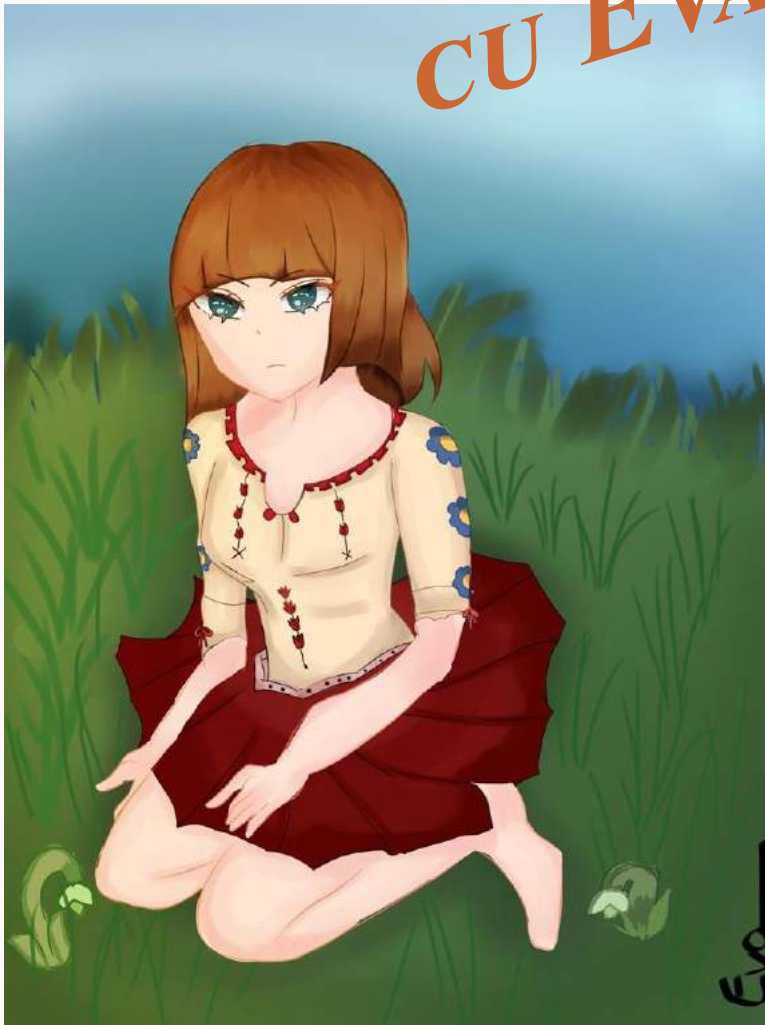
- Nerușinatule! Te gândești la prostii, dar la mansardă nu ai nimic!

Dar nu apucă Ruxi să termine ce avea de spus, că Bujor deja se aruncă pe câmpul de luptă.

- Hei, frumoaso, ce mai zici? întrebă, citind scrisul de pe ecusonul fetei. În această zi de joi, dragă Joiana, m-ai acompania să paștem împreună ceva pe câmp. Poate un dulce?

INTERVIU CU EVA

Desene: Eva Filipa Loloiu,

Primăvara

Vara

TEEN SPIRIT: Eva, te rog să te prezinți cititorilor revistei.

Eva: Mă numesc Eva Filipa Loloiu , am 11 ani, sunt elevă la Școala 49, clasa 5D.

TEEN SPIRIT: Vorbește-ne despre felul tău de a fi.

Eva: Mă consider o fată creativă , cu simțul umorului. Sunt foarte competitivă, ambițioasă. Sunt o persoană extrovertit și îmi fac prieteni foarte ușor.

TEEN SPIRIT: De când desenezi?

Eva: Sunt pasionată de desen de când eram mică. Păstrez și acum cu drag primele mele desene.

TEEN SPIRIT: Cine a fost prima persoană care a remarcat talentul tău la desen?

Eva: Prima persoana care a remarcat talentul meu la desen a fost mama mea. Am avut și o profesoară de desen, doamna Lucia Lobonț, la care țin foarte mult. Cu ea am învățat pentru prima dată teoria culorilor, tehnica colajului și alte tehnici de desen.

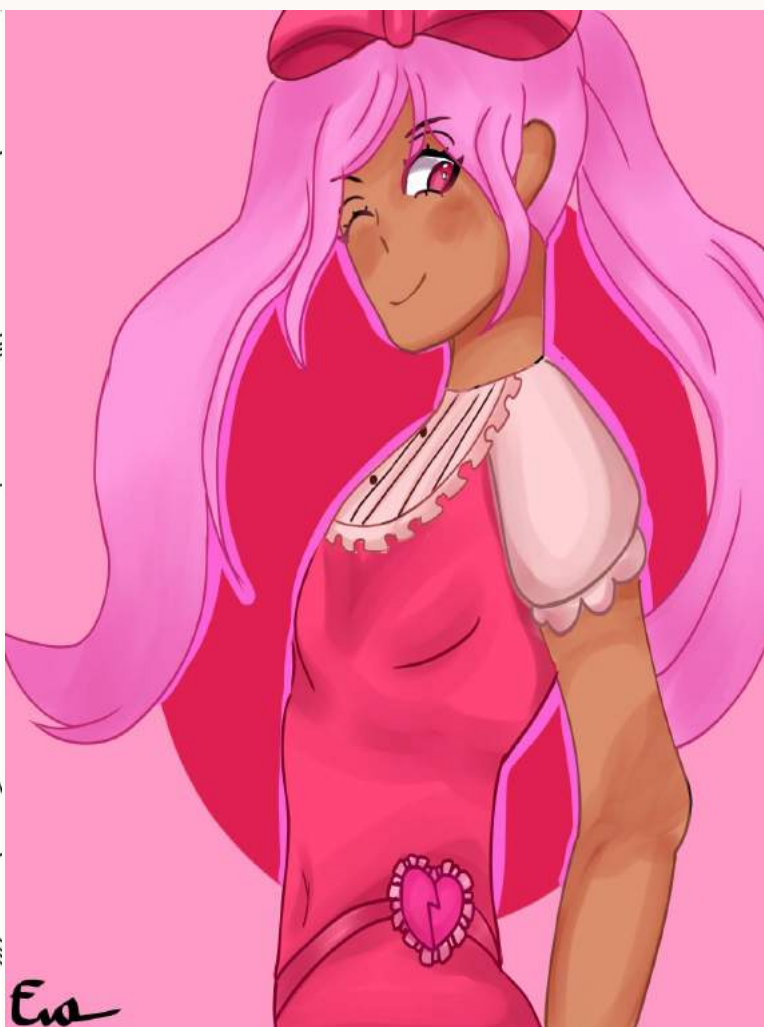
TEEN SPIRIT: Ce îți place să desenezi și de ce?

Eva: Mie îmi place să desenez în stilul manga (care este un mix între arta tradițională japoneză de desenat și stilul european). În plus, îmi place să desenez peisaje, animale – în special cai și pisici. Îmi place stilul manga pentru că desenez personaje variate, îmbrăcate interesant și colorat, care spun o poveste.

Toamna

Iarna

TEEN SPIRIT: Ce instrumente de lucru folosești?

Eva: În general, când desenez, folosesc creioane de diferite tipuri, pixuri negre pentru contur, markere cu capăt de pensulă pentru colorat, creioane colorate, diverse vopsele (acuarele, ulei, tempera etc.) . Am o tabletă digitală pe care desenez, folosind mai multe aplicații.

TEEN SPIRIT: Când desenezi?

Eva: Desenez atunci când am inspirație sau când vreau să mă relaxez . Mai desenez și când văd ceva în jurul meu sau pe internet și mă inspiră. Fac desene și pentru ocazii speciale, ca zilele de naștere sau sărbători.

TEEN SPIRIT: Ai un loc special unde desenezi?

Eva: Nu am un loc special unde desenez. De regulă, desenez la biroul meu care este lângă o fereastră ca să am

lumină. Desenez și în pauzele de la școală uneori sau îmi iau caietul de schițe cu mine în vacanțe. Câteodată, mai desenez și pe telefon unde am diverse aplicații de desen.

TEEN SPIRIT: Ai participat vreodată la vreun concurs de desene?

Eva: Am făcut cursuri de desen manga unde profesoara de desen organiza concursuri între elevi. Am facut un desen pentru o carte apărută în pandemie, în care am ilustrat vizual anul 2020 și virusul Covid.

TEEN SPIRIT: Care e cel mai mare vis al tău legat de desen?

Eva: În primul rând, îmi doresc să îmi îmbunătățesc stilul de desen. De cand eram mică, îmi doream să devin o artistă cunoscută, care să deseneze în stilul manga/anime.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII ACTOR?

În acest articol vă aducem în atenție meseria de actor și drumul lung de parcurs până a ajunge pe scenă, în fața sutelor de spectatori, răsplătit cu ropote de aplauze, sau chiar mai departe, pe micile sau marile ecrane, în fața a milioane de privitori. Vom vorbi despre unul dintre copiii școlii noastre, lăsând să se prezinte prin propriile cuvinte.

Rebecca Nae, clasa a VI-a C

Cine sunt eu?

Mă numesc **Rebecca Nae**, sunt elevă în clasa a VI-a C la Școala Gimnazială nr. 49 din București și sunt **copil actor**.

Foto: Arhiva personală Rebecca Nae

Cum am început ?

Aș putea spune că dansul a fost primul... și... devreme. Cred că aveam doi ani și câteva luni când, prin sora mea mai mare, am descoperit plăcerea de a dansa într-o sală unde ea urma cursuri, apoi totul a venit de la sine.

La început a fost o joacă, dar o joacă serioasă și, cam pe la vârsta de cinci ani, am început să particip la concursuri de dansuri moderne, care m-au făcut să iau atât pulsul competițiilor locale și naționale, cât și contact cu lumina reflectoarelor și cu publicul.

Actoria am descoperit-o întâmplător, tot pe la vârsta de cinci ani și tot prin intermediul surorii mele, care era implicată într-un proiect experimental dedicat copiilor, mai mult un curs de exprimare, dezvoltare și comunicare.

Atunci a fost prima dată când am avut de-a face cu actoria, evident mai mult o joacă de-a actoria, dar acest lucru m-a dus ulterior pe scena mare a Teatrului de Operetă.

Îmi amintesc că primul meu rol a fost într-un spectacol de Crăciun, eram un copil care făcea doar figurație, un rol aparent mic, dar foarte important, deoarece focusam atenția publicului, fiind un prichindel într-o masă de oameni mari.

Acel moment a fost unul care, atunci, nu mi s-a părut cu nimic deosebit, deoarece, ca majoritatea copiilor, aveam parte de mici spectacole la serbările de la grădiniță. La acea vârstă, percepeam totul ca fiind ceva absolut normal.

Ce a urmat?

Apoi am descoperit o altă lume a scenei pentru copii și timp de trei ani am făcut actorie și modeling în cadrul Casei de Cultură Voluntari cu doamna Denisa Arsene, model și cofondatoare a postului **Fashionista TV**.

Ajunsă în clasa pregătitoare, am început și cursurile Școlii Gimnaziale de Arte nr.2 din București, mai exact **pian și teorie muzicală**, datorită cărora am câștigat premii la festivaluri de profil, pentru care am primit **burse de merit**, pentru mine acest lucru fiind o încununare a activității de la acel moment.

Cine îmi este alături?

Începând cu școala primară, am devenit membră a trupei de dans **The 49ers** care funcționează în cadrul școlii noastre, sub îndrumarea coregrafei Diana Colea, fostă elevă a Școlii 49, câștigând împreună multiple concursuri naționale, cu spectacole tematice complex elaborate (Monsters Are Human, Zombies, Aladdin, The Greatest Showman, ultimele două chiar pe muzica și coregrafia celor două filme de succes).

Ca atare, am primit **invitații de participare la două concursuri internaționale în Statele Unite ale Americii**, în Las Vegas și Miami, dar pe care, din păcate, nu le-am putut onora din cauza izbucnirii pandemiei Covid.

Familia și sora mea Yza în mod deosebit, cadrele didactice de la grădiniță și școală, profesorii de coregrafie, muzică și actorie, colegile de școală.

Încă de la începutul clasei pregătitoare, doamna **Anda Manea**, învățătoarea mea, a cultivat în mod constant la nivel de clasă plăcerea pentru artă și cultură, fapt ce mi-a deschis alte perspective în gândire și în orientări. M-a încurajat de fiecare dată când auzea că voi participa la un nou concurs de dans sau de muzică. În ultima perioadă, doamna dirigintă **Florina Popescu** este alături de mine și mă susține în toată activitatea mea artistică și sportivă.

"The 49ers"
Coregraf:
Diana Colea

Sensation Best Cup

**Școala Gimnazială
nr. 49**

Cum am ajuns totuși actriță?

Pe măsură ce am crescut și am intrat la școala primară, faptul că am descoperit farmecul dansului, al muzicii și al scenei m-a făcut să îmi îndrept mai mult atenția către posibilitatea de a face actorie la alt nivel. Îmi creasem idoli dintre copiii vedete, îmi doream mai mult de la mine, voiam să fiu și eu „cineva”. Social Media deja părea că poate găsi rezolvarea multora dintre aceste dorințe, oferind multiple posibilități, dar parcă tot mirajul scenei era mai atractiv.

Prin urmare, mama mea m-a înscris la un curs de actorie și dicție pentru copii și adolescenți, **Studio Midacris** – școală de actorie fondată de **Daniela Minoiu**, pedagog, actriță a teatrului Nottara; pe care l-am urmat timp de aproape un an și jumătate, perioadă în care părinții m-au sprijinit cu timpul și resursele lor.

Faptul că acumulasem experiența scenei, atât de la concursurile de pian cât și de la cele de dans, a creat posibilitatea de a fi mai destinsă în a exersa actoria, de a cunoaște forme de exprimare și trăiri în anumite roluri, de a încerca să fiu și altfel decât este firea mea, intrând în pielea personajelor.

După absolvirea cursului, mi-am dorit o schimbare, o creștere, și astfel am ajuns mai întâi ca și cursant în lumea **Victory of Art**, școală de actorie de un alt nivel, care cultivă pasiunea pentru teatru, dragostea pentru artă, apropierea dintre oameni. Din poziția de elev al școlii de artă am ajuns foarte rapid, în nici două luni, la a face parte dintr-un proiect foarte interesant și deja cunoscut publicului, primul musical pentru și cu adolescenți numit **„Dacă noi ne iubim”**, pus în scenă ca un spectacol după muzica trupei **Holograf**, spectacol conceput de actrița și profesoara **Maria Julieta Georoiu** în colaborare cu chitaristul trupei, Romeo Dediu.

Tot în cadrul Victory of Art am participat în spectacolul **„Cuibul de Viespi”**, o adaptare după Alexandru Khirișescu, pe scena Teatrului Țândărică cu rolul Lena, o bătrânică simpatică din lumea boemă a Bucureștiului de altădată. Spectacolul a fost un real succes, fiind primul meu rol complex într-o piesă clasică.

Ce înseamnă pentru un copil să fie actor ?

Înseamnă emoție, temeri, curaj, satisfacție, bucurie, lumină, libertate, fericire, mulțumire, toate la un loc. Oarecum îți trebuie o doză mică de curaj și una mai mare de pasiune pentru a deveni actor și a depăși barierele pe care ți le pun timpul, activitățile școlare sau cele cu familia, uneori toate în același timp. Dar cu o bună organizare și neapărat sprijin din partea părinților, a fraților, bunicii, dacă îți urmărești visul, le poți face pe toate cu ceva muncă și sacrificii, dar care, cu siguranță, merită tot efortul.

Dacă mi-e greu să fiu actriță ?

Nu este greu. Ca să devii actor, trebuie să te provoci pe tine în primul rând, să te lupți cu una dintre cele mai mari frici cu care se confruntă oamenii, atât pe scenă, dar și când se expun public, aceasta fiind frica eșecului, menținută constant de întrebarea: „Oare voi reuși ?” și temerea să nu fii eventual exclus de ceilalți dacă dai greș, ori să te automarginalizezi ca să poți face parte dintr-o echipă de colegi, cu care vei interacționa mai apoi pe scenă, la repetiții, în culise sau de ce nu, în mici turnee. Gândul că îți faci prieteni noi și interacțiunile ulterioare cu ei îți estompează din aceste frici, capeți curaj și vrei mai mult. Și acesta este doar începutul unui drum ce poate fi glorios. Urmează satisfacțiile trăirilor de moment, la repetiții, cu gașca de prieteni, dar mai ales atunci când ești pe scenă, și în mod special la final, când auzi aplauzele. Dar nimic din acestea nu vine fără muncă și exercițiu. Eu cred că pasiunea de a deveni actor nu vine neapărat din existența nativă a talentului, este adevărat că trebuie să existe o bază, dar nu toți îl avem din naștere, unii îl descoperim ușor și mai apoi îl cultivăm, alții muncim să îl suplinim și exersăm constant rolurile complexe sau simplele replici, dar reușita nu este garantată de nici una dintre cele două variante luate separat, ci doar de îmbinarea acestora. Țin să mulțumesc pe această cale, din nou, în mod deosebit, celor două doamne care m-au călăuzit în școală, doamna învățătoare Anda Manea și doamna dirigintă Florina Popescu, pentru faptul că au fost alături de mine, dar și familiei mele, părinților și în special surorii mele, elevă în clasa a VIII-a care îmi este colegă atât în trupa de dans, cât și pe scenă în spectacolul „Dacă noi ne iubim”.

Fluture frunză

Desen: Ștefan Matei Marinescu, clasa a VI-a E

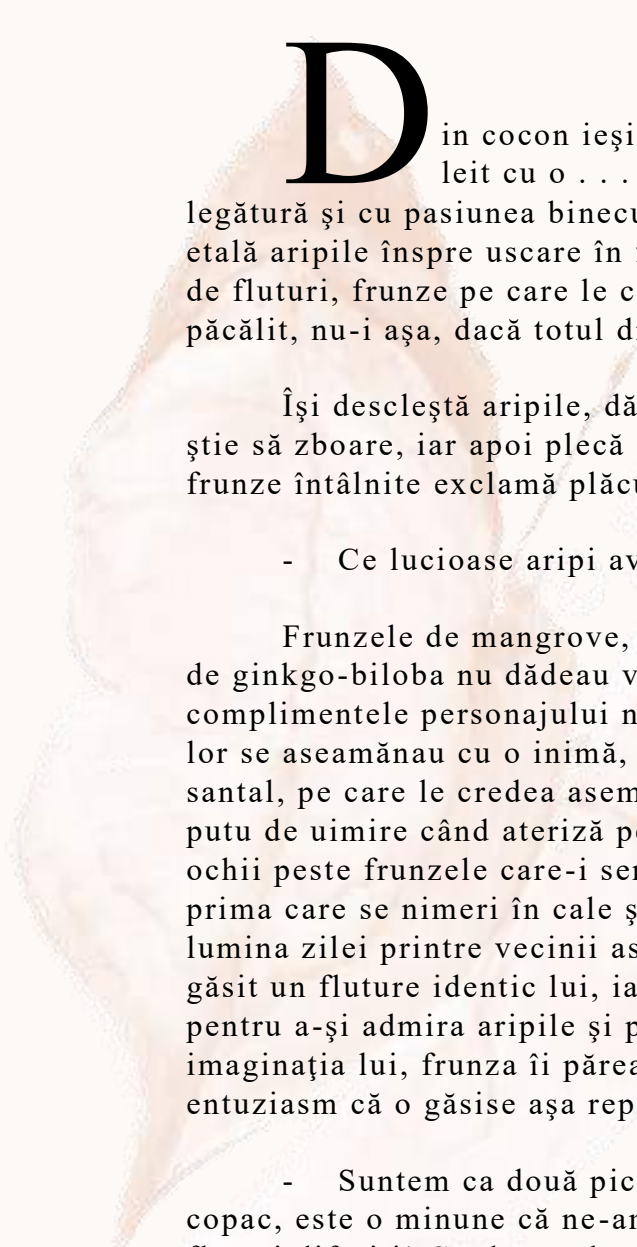
O POVESTE CU UN FLUTURE FRUNZĂ

Ștefan Matei Marinescu, clasa a VI-a E

Inter-unul dintre pomii unei livezi oarecare, mii de omizi luau masa. Nimic deosebit, oricine își poate imagina această scenă. Nici nu m-aș fi obosit să povestesc despre cele văzute dacă nu mi-ar fi atras atenția una dintre omizi, una deosebită. Nu neapărat prin felul în care arăta, căci toate arătau la fel, ci prin evidenta poftă de mâncare. Rodea la frunze cât era ziua de lungă! Se îndopa încontinuu, obsedată de frunze! Devorând frunză după frunză, la un moment dat, văzu un graure. Ditamai pasărea zâmbind uimită de norocul apărut din senin și care, în nicio secundă, înhăță cu ciocul omida noastră și-și luă zborul.

Și asta e toată povestea pentru cei care nu mai au răbdare. Căci, altfel, ce este mai palpitan abia de aici începe. Însăimântată și amețită de primul ei zbor, omida fu purtată o zi întreagă probabil spre cuibul păsării. Când mai erau vreo două, trei fâlfâiri de aripă, norocul trecu de partea omizii, căci graurele din neatenție, o scăpă în văzduh. Intră într-un picaj fără speranțe din care doar frunzele din vârful unui copac înalt o salvară de la moarte. Tocmai frunzele, obsesia ei de-o viață, îi fuseră salvatoare! Promise astfel că nu le va mai mânca niciodată și hotărî pe loc, ușurată de griji, să-și țeară coconul.

Din cocon ieși un fluture gingaș, sensibil, semănând leit cu o . . . frunză! Probabil că asemănarea avea legătură și cu pasiunea binecunoscută a omizii. Ieșit din cocon, își etală aripile înspre uscare în fața soarelui și atunci observă marea de fluturi, frunze pe care le credea semenii lui. Căci cine nu s-ar fi păcălit, nu-i așa, dacă totul din jur semăna cu el?

Își descleștă aripile, dădu de trei ori din ele, să realizeze că știe să zboare, iar apoi plecă să-și viziteze vecinii. La primele frunze întâlnite exclamă plăcut surprins:

- Ce lucioase aripi aveți!

Frunzele de mangrove, firește, nu răspunseră nimic. Nici cele de ginkgo-biloba nu dădeau vreun semn că ar fi interesate de complimentele personajului nostru. Acesta era uimit de cum aripile lor se aseamănau cu o inimă, ori cât de lunguiețe erau frunzele de santal, pe care le credea asemeni lui, niște fluturi! Deodată, nu mai putu de uimire când ateriză pe ramurile unui stejar indian și dădu cu ochii peste frunzele care-i semănau cel mai mult. Se duse fix la prima care se nimeri în cale și i se prezentă. Îi descrise cum a văzut lumina zilei printre vecinii asemănători lor, cât de uimit era că a găsit un fluture identic lui, iar apoi rugă frunza să zboare împreună pentru a-și admira aripile și pentru a cerceta împrejurimile. În imaginația lui, frunza îi părea perechea perfectă și era plin de entuziasm că o găsisese așa repede.

- Suntem ca două picături de apă, ca două frunze din același copac, este o minune că ne-am întâlnit printre atâtea specii de fluturi diferiți! Cred că cel mai potrivit ar fi să plutim câteva clipe împreună, să ne cunoaștem mai bine și să descoperim văzduhul.

Era evident entuziasmul fluturelui nostru, dar ceea ce credea a fi perechea sa, era totuși doar o simplă frunză. Cum vă închipuiți că aceasta ar fi putut să-i răspundă sau, mai mult, să zboare?! Fluturile insistă ore-n șir să-i povestească despre scurta-i existență, încercând îndelung s-o convingă la un zbor, apoi zile întregi, dar nimic nu se întâmplă. Ușor, ușor, deveni mai trist, mai tăcut, retrăgându-se pe o altă ramură apropiată, de unul singur, mulțumit doar să o privească. Poate nu-i sunt eu sortit, gândi el, ori poate are nevoie de mai mult timp. Iar timpul tot trecea și gândurile acestea îl nelinișteau și mai tare.

În dimineața a ceea ce urma să fie cea mai frumoasă zi pentru fluturi, o adiere de vânt umbla hai-hui printre vârfurile copacilor și se întâmplă să clatine și frunza cu pricina. A fost deajuns pentru ca fluturile să tresară și dintr-odată starea să i se schimbe din deznădejdea ce-l cuprinsese în speranță. Revenise și veselia, iar diverse planuri îi răsăreau în minte. Vântul reuși să desprindă frunza, purtând-o plutind. Într-o clipă, zbură rapid ca să-și prindă din urmă perechea. Personajul nostru nu-și mai încăpea în aripi de bucurie, strigând:

- Ce fericit sunt că ai ales să zbori cu mine, te respect că ai avut îndoieli, dar am fost mereu convins că mă vei alege! Simțind fluturi în stomac, mai adaugă: Suntem sortiți unul celuilalt!

Când simțea că perechea sa obosea, dădea puternic din aripi ca s-o repună pe un curent de aer unde să plutească amândoi.

- În pomii aceia trăiesc atât de mulți fluturi, numai soarta mea a ajutat să te găsec printre ei! striga frunzei din când în când, plutind alături unul lângă celălalt.

Ore întregi zburară împreună, fluturile îndrăgostit povestindu-i vrute și nevrute, tot ceea ce-i trecea prin minte, bucuros de ce îi dăruise destinul, până când, deodată, vântul dispăru. Moment în care frunza își opri alunecarea și coborî fără viață pe pământ. Fluturile privi surprins întâmplarea, rotindu-se trist deasupra solului și pentru prima oară rămase fără cuvinte.

- Ce scurt a fost totul și fără niciun cuvânt, măcar un singur cuvânt! Se plângea fluturile stând trist alături de frunză.

Liniștea lăsată peste toate parcă îngreuna mai mult gândurile acestuia. Deodată se auziră niște fâlfâiri de aripi pe deasupra copacilor și când el privi în sus, văzu mii de frunze moarte, însă de această dată, erau fluturi în zbor așteptându-și seamănel trist.

”Fluturile frunză-moartă (Kallima inachus), cunoscut și ca Indian oakleaf trăiește în Asia de sud-est, în zonele tropicale și are acest nume deoarece se confundă foarte bine cu mediul lui natural, fața inferioară a aripilor fiind identică cu a unei frunze uscate. Când stă, fluturile ține aripile pliate în plan vertical fiind foarte greu de observat într-un copac.”

COCO

Răzvan Vlagali, clasa a VIII-a C

Povestea pe care urmează să v-o spun se întâmpla în toamna anului 1939, în timpul războiului. În ce țară eram și în ce zi mă aflam vă rog să nu mă întrebați, deoarece o vulpe nu poate să înțeleagă literele și cifrele dintr-un calendar așa cum mulți oameni nu înțeleg de ce alții aleg să aibă ca animal de companie o ființă desprinsă din sălbăticie.

Eram ținută în brațe de prietenul meu cel mai bun, Răzvan. În acele clipe nu mi-am dat seama, dar plângea, iar lacrimile i se scurgeau pe blănița mea roșiatică. Mergeam cu mașina, ceva rar pentru familia mea. Mă gândeam că este un eveniment important și nobil, dar la scurt timp după ce băiatul a început să plângă, tatăl, care conducea mașina, a spus:

- Trebuie să o lăsăm, dragule, nu avem veniturile suficiente pentru mâncarea și tratamentul lui Coco. Mi-am auzit numele, așa că am început să ascult.

- Dar va muri, nu știe să vâneze și să supraviețuiască în sălbăticie! adăugă Răzvan, suspinând din ce în ce mai tare.

- Nu avem de ales! Îmi pare rău! spuse tatăl, cu tristețe în vocea-i tremurândă.

După mult timp de tăcere și tensiune, am ieșit din mașină împreună cu prietenul meu. Strada era acoperită de un strat de frunze de toate nuanțele care colorau drumul mărginit de pădurea deasă. Am intrat puțin în pădure unde am avut voie să mă joc și să alerg. Mă simțeam pierdută când am văzut nemărginirea aceea de frunze. Copacii erau atât de înalți, drepti ca niște coloane ce atingeau tărnia aceea albastră de deasupra noastră. Sub ei, mă simțeam mică, mai mică decât eram de fapt. Răzvan m-a luat în brațe și mi-a spus:

- Îmi pare rău, Coco. Rezistă că mă voi întoarce. Mă voi întoarce cândva, adăugă cu voce stinsă.

Și a plecat. Priveam nedumerită cum mașina se depărta de pădure. I-am urmărit până când, într-o curbă a drumului, au dispărut. Mi-am aplecat capul și tot ceea ce am văzut erau frunzele strivite de pașii lui Răzvan. Am așteptat în acel loc zile bune, dar nu s-a mai întors.

Câteva anotimpuri au trecut de când mă părăsise Răzvan. În acel timp, am învățat să vânez și mi-am făcut prieteni noi. Mi-am exersat vederea în întuneric, mi-am format-o și m-a ajutat noua abilitate în sălbăticie. Am învățat singură care sunt scorburile sigure și care sunt cele ce nu-mi pot oferi adăpost. Când celelalte vulpi plecau la vânătoare prin ogrăzile oamenilor din apropierea pădurii, eu stăteam cuminte și așteptam să se ivească un șoricel de câmp rătăcit prin pădure sau preferam să mănânc din ciuperci.

N-am vrut niciodată să vânez găinile și puii oamenilor, fiindcă îmi părea mai mult furt decât vânătoare, iar Răzvan îmi spunea mereu că nu e bine să furi. Zilele au trecut, iar eu am învățat să mă descurc. Atunci când nu îmi era foame, mă plimbam prin pădure și, cu timpul, am învățat fiecare loc al ei. Ajunsese să-mi fie casă, să-mi fie acasă. Trunchiul unui stejar bătrân îmi era scorbură și mă adăposteam acolo atunci când ninge, când plouă și când pur și simplu dorul de vechea mea viață revenea. În multe clipe îmi era dor de căldura adevăratei mele case, de camera ticsită de cărți a lui Răzvan și de vocea mamei lui care mă chema la masă, comportându-se cu mine de parcă eram un copil și nu o vulpe. Renunșasem de mult la ideea că se va mai întoarce cineva după mine.

Ciudat... Mi s-a părut că într-o seară tot de toamnă, când soarele mai avea puțin și se pierdea după linia orizontului roșiatic, mi-am auzit numele.

- Coco! Coco!

Eram nedumerită. Nu știam exact din ce parte mi se aude numele. Glasul îmi era familiar și răsuna în toată pădurea. După un moment de liniște în care se auzea numai vântul tomatic ce șuiera printre frunzele palide ale stejarilor, am auzit din nou strigătul acela, de data asta mai tare și parcă mai aproape:

- Coco! Coco! Coco! Vino! Mai ești aici? A trecut multă vreme, știi. Dar vino, ceva îmi spune că ești pe undeva. Coco! Vino, fetiță!

Am urmat glasul care m-a dus la marginea pădurii. Era același loc unde am fost părăsită. Vocea se auzea din ce în ce mai aproape până când, în fața mea, l-am văzut pe Răzvan cu ochii plini de speranța regăsirii.

- Oooh, Coco! Ești chiar tu, fetiță! Blănița ta e la fel de moale!

Răzvan m-a luat în brațe și m-a mângâiat. Aproape că mă guduram ca Lulu, câinele vecilor lui.

Emoționat, stăpânul meu m-a privit și mi-a șoptit:

- Îmi pare rău, Coco, îmi pare rău că te-am părăsit atunci. Nu am vrut! Ți-am zis că mă voi întoarce după tine. Știi, războiul cred că a luat sfârșit. E pace și ne putem întoarce acasă.

Nu mai puteam de fericire. Ne-am îmbrățișat, mi-am pus lăbuța murdară pe fața lui și Răzvan mi-a zâmbit cald. Și-a dat seama că eram bucuroasă. Mi-a oferit o gustare cu susan, așa cum îmi plăcea mie, și am luat-o la pas spre mașină, lăsând în urmă pădurea și freamătul ei.

ATENȚIE, MÂȚA DELI ZBOARĂ!

Ilinca Leontieș, clasa a VIII-a C

Într-o zi din mijlocul lunii octombrie, pe vremea când aveam doar patru ani, a venit în vizită din Germania, ca în fiecare an pentru o săptămână, unchiul Silviei, mama Ilincăi. Este un bătrânel ciudățel, enervant și cu capul în nori, care, într-o dimineață, a lăsat geamul deschis la bucătărie.

Având în vedere că mă enervez ușor, mai ales când văd un porumbel murdar pe pervazul geamului meu, de-mi vine să sar la el, este mai sigur pentru toți ca geamul să nu rămână nesupravegheat cât timp este deschis. Așa a spus Silvia și toți din casă au aprobat-o. Dar cum dragul de unchi a lăsat fereastra larg deschisă și a plecat de acasă, iar Ilinca era la școală încă de dimineața devreme și stăpânii mai mari la serviciu, un porumbel cenușiu a aterizat pe pervaz cu gândul de a intra în casă. Ce făptură dolofană și incomodă! Merita un *miau* ca să-și ia zborul.

Eu, pentru a-mi apăra căminul, am sărit la ea, cu intenția curajoasă de a o speria, dar am ajuns în câteva secunde pe partea cealaltă a geamului și, fără să mă opresc, am alunecat de pe pervaz și m-am trezit zburând de la etajul cinci. În drumul meu spre pământ, nu mă puteam gândi la altceva în afară de cât de speriată o să fie Ilinca când nu o să mă mai găsească. A fost ca un zbor printre frunzele copacilor care pluteau duse de vânt. Când m-a cuprins frica, am închis ochii și-mi simțeam totodată mustățile fluturând. Norocul meu că am aterizat pe ghenă, care era în linie sub geamul nostru de la bucătărie, izolată de restul lumii și pitită cam... pe la etajul unu. Straniu loc.

Eram de-a dreptul năucită și tot ce vedem în jur erau numai saci de gunoi și frunze căzute din copaci. O mulțime. Roșii, ruginii, galbene... Am așteptat speriată vreo două ore până când, de deasupra mea, de undeva din văzduh, am auzit:

- Deli! Deli! O văd! E ceva alb acolo sub țeava galbenă, zise Ilinca cu speranță în glas.

- Bine că a aterizat pe ghenă că altfel nu o mai găseam, își dădu cu părerea Silvia.

- Cum facem să ajungem la ea? întrebă Ilinca îngrijorată.

- E geamul de la scara blocului de la etajul unu. Ajungi ușor pe ghenă de acolo, adăugă mama Ilincăi.

După câteva minute, am văzut-o pe fată cum a ieșit pe geam, în frigul toamnei, chinându-se să ajungă pe ghenă. S-a aplecat la mine, m-a mângâiat ușor, a încercat să mă ia

în brațe, dar eram prea speriată ca să mă mișc.

- Haide, Deli! Haide, mățulico! Vino! mă chema fata.

Nu am reușit să mă ridic dar, cumva, a izbutit ea să ajungă la mine, m-a ridicat și m-a pasat Silviei, apoi am urcat în apartament.

Bucuroasă că am ajuns acasă, dar încă foarte speriată, Ilinca m-a dus în sufragerie, m-a așezat încet pe covor și a început să culeagă frunzele ruginii și uscate din blana mea. M-a luat din nou în brațe și m-a apăsat ușor pe burtică, pe spate și pe member, să verifice dacă sunt într-adevăr bine. Eram nevătămată, numai că nu știam cum să-i zic Ilincăi să nu se îngrijoreze. Tot ce am reușit să fac a fost:

- Miauuu! Miauuu!

După ce Ilinca și-a dat seama cât de cât că sunt în regulă, am auzit-o pe Silvia zicând:

- Ca să fim sută la sută sigure că micuța care s-a crezut azi fulg de nea nu are vreo factură, vom merge la veterinar. Știi tu, paza bună trece primejdia rea! Ilinca a încuviințat și am pornit.

Jumătate de oră mai târziu, ne aflam deja la doctorul veterinar. Acesta m-a controlat asemenea Ilincăi și a zis că sunt bine. Care o fi fost diferența? Ei bine, Ilinca a avut mâini mai ușoare, doctorul veterinar m-a apăsat cam tare pe burtică și mi-a palpat cam dur codița. A mai observat totuși că aveam boticul spart. M-a pansat și arătam de parcă purtam mască, asemenea lor, când fusese pandemia. Ilinca face și în ziua de azi glume legate de faptul că am capul greu și, când am căzut, m-am lovit mai întâi cu capul.

Totul s-a întâmplat acum aproape șase luni, așa că sunt bine acum. Mi-am învățat lecția și nu mă mai ating de fereastră absolut deloc. Când văd porumbeii că se plimbă agale pe pervaz, îi ignor. Unchiul Silviei și-a învățat și el lecția în ceea ce mă privește — nu mai lasă fereastra deschisă, ba chiar mă alungă atunci când vede că dau târcoale:

- Fugi, măi măță! Că iar mă ceartă Silvia. Nici nu mai pomenesc de Ilinca!

Ma amuză atenția lui. Câteodată, mă gândesc cu drag că Ilinca a avut atât de multă grijă de mine atunci. O iubesc foarte mult și îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru multele dăți în care mi-a purtat de grijă.

MITUL MEȘTERULUI

MANOLE

Coordonator: prof. Ariadna Ene-Iliescu

Fotografii: Mihai Zaharia

Spectacolul de teatru muzical „Mitul Meșterului Manole” a avut loc în data de 12 martie, în sala de festivități a Colegiului Național “Mihai Viteazul”. Elementul cheie al proiectului: ceea ce publicul a putut admira pe scenă a fost în totalitate creația elevilor Școlii 49. Aceștia au fost, timp de șase luni, scenariști, actori, regizori, compozitori și scenografi.

Cred că totul a pornit de la o senzație de încredere bineînțrădăcinată în copii și în potențialul lor creativ. Nu îmi pot aminti cu exactitate, într-o zi a venit pur și simplu un gând: Cum ar fi să creăm o operă? Încrederea pe care am menționat-o a hrănit imediat ideea – în octombrie le-am făcut propunerea elevilor. Subiectul l-am ales repede împreună: Meșterul Manole, mitul creației din folclorul românesc – o poveste cu semnificații profunde, ce permite interpretări și înțelesuri multiple, veșnic relevante.

La început erau destul de puțini copii, vreo 7-8, și recunosc că nici eu nu știam foarte bine ce avem de făcut, de unde să ne apucăm (de altfel, le-am și mărturisit-o). Înțelegeam doar că treaba mea este să îi stimulez, să îi provoc, să îi pun în lumină, căci miezul proiectului a fost mereu ideea ca spectacolul să fie în întregime creația lor, pe toate planurile – scenariu, regie, muzică, scenografie. Iar ei au răspuns extraordinar, cu niște sugestii fascinante, o atitudine de implicare responsabilă și o bucurie efervescentă. Am ținut să îi las să se exprime cât mai liber, pe tot parcursul proiectului, să creeze prin improvizație, chiar dacă asta conducea uneori la haos (recunosc, haosul este tare apropiat de firea mea). A fost încântător cum acest nucleu creativ de 7-8 elevi a strâns în jurul său până la final alți 20 de elevi, din tot ciclul gimnazial (clasele V-VIII). Mi-am asumat rolul de editor-consilier, alături de celelalte profesoare care ni s-au alăturat pe parcurs: Elena Zaharia, Angela Vass, Raluca Dumitrașcu și Alexandra Dumitru.

Nu pot pune cu ușurință în cuvinte bucuria pe care am simțit-o când totul s-a concretizat în spectacolul de pe 12 martie. Și cel mai frumos era că simțeam că și copiii îmi împărtășesc această bucurie. Acum sunt convinsă că există un fel de freamăt creativ la vârsta aceasta a pre-adolescenței și a adolescenței timpurii, care poate genera lucruri extraordinare. Astfel de colaborări creative între copii pot naște și hrăni preocupări culturale, talente, spiritul de echipă, capacitatea de comunicare, de conexiune și, mai mult decât orice, îi pot ajuta în a descoperi cine sunt.

Prof. coordonator Ariadna Ene-Iliescu

Nesrin Gemil: Cum ai ajuns să te implici în acest spectacol ?

Yanna Costache: O combinație dintre mai mulți factori; Am fost implicată în mai multe proiecte ale doamnei Ene-Iliescu când eram în clasa a VII-a. Apoi, prin septembrie 2022, ajunseseam într-o stare psihică chinuitoare și aveam mare nevoie de ceva care să mă distragă. Așteptam cu nerăbdare să reîncepem întâlnirile pentru trupă, iar când, în final, a avut loc acea reuniune, am primit vestea că urmează să creăm, împreună, o operă. Adevărul este că am rămas doar fiindcă credeam că ideea va eșua în două luni, maxim, și că vom reveni la planul original, realizabil. Dar proiectul a continuat să se dezvolte, eu m-am atașat de oamenii din echipă și așa am rămas până la capăt.

N.G. : Care a fost rolul tău în cadrul spectacolului?

Y.C.: Am jucat-o pe Ana, soția Meșterului Manole (interpretat de Radu Badea), dar consider că cea mai mare contribuție a mea a fost cea din spatele scenei. Am fost una dintre scenariste, eu, cu Iulia Belloiu și cu ajutor și indicații de la doamna Ene-Iliescu. Am lucrat la scena zidirii, puțin la scena morții meșterilor, dar cel mai mult m-am implicat în scena morții lui Manole și scena dintre acesta și Ana. Cea din urmă menționată a fost adăugată de mine în scenariu, ea neexistând în *Balada Meșterului Manole* din care ne-am inspirat. Mai departe, leitmotivul Anei a fost o cooperare între mine și Carmen Leah, iar linia melodică pentru cântecul de petrecere am făcut-o împreună cu Maria Iordache. Pe lângă acestea, costumul lui Negru Vodă (personaj jucat de Tudor Nicolici) este tot creația mea.

N.G. : Care a fost cea mai mare provocare cu care te-ai confruntat în timpul pregătirii pentru spectacol?

Y.C.: Să nu intru în panică din cinci în cinci secunde, cel mai probabil. Tot procesul a fost haotic până la ultima repetiție din ziua spectacolului. De-abia atunci lucrurile s-au așezat cum trebuie.

N.G.: Cum ai reușit să îți înveți replicile și mișcărilor de scenă?

Y.C.: Sincer, nu mi-a fost greu. Adesea plănuiesc replici sau gesturi în avans atunci când anticipez o discuție cu un om pe o anumită temă. Din moment ce am avut doar două scene din 13 în tot spectacolul, am ajuns chiar să memorez replicile celorlalte cât timp stăteam pe margine sau în culise. Aș putea spune că pentru mine a fost printre cele mai simple lucruri.

N.G.: Care a fost cea mai memorabilă experiență pe care ai avut-o în timpul repetițiilor sau spectacolului?

Y.C.: A doua oară când am fost la sala de spectacole de la CNMV. Prima dată a fost puțin ireal, și în plus a fost ziua în care s-a decis că o voi juca pe Ana. Șocul acumulat m-a făcut să cam uit cum a fost. Dar a doua oară, când am fost toți, întreaga echipă, când aveam deja toate rolurile importante decise, când scenariul era în varianta finală și când eram familiarizați deja cu replicile, atunci am simțit că totul a devenit serios dintr-o dată. Că spectacolul acesta *chiar* va avea loc. N-a fost perfect, dar a fost *uimitor*.

N.G.: Cum ai colaborat cu ceilalți membri ai echipei de producție pentru a realiza un spectacol de succes?

Y.C.: M-am implicat cam în fiecare departament. Aproape fiecare. Am adus sugestii pentru mișcărilor scenice, am lucrat la scenariu, am ajutat la muzică, am încercat să-i sfătuiesc pe ceilalți actori, am intervenit chiar și pentru costume; oriunde am putut da o mână de ajutor, am făcut-o. Comunicarea, sinceritatea și criticile au stat la bază. Nu aveam timp să ocolim adevărul; trebuia să spunem pe loc ce n-a mers și ce trebuie schimbat, pentru a ne ieși mai bine pe viitor.

Interviu realizat de Nesrin Gemil, clasa a VIII-a D,
cu Yanna Costache, clasa a VIII-a E

*Pentru ce, de ce, și-n numele cui...?!
...Din atâta râvnă eu moarte făcui?
Am vrut loc sacru pe pământ blestemat,
Și cu sânge-au plătit ca să pot să îl fac!*

*Iar eu, fruntaș dintr-o ceată de voinici,
Rămas-am pierdut și singur aici.
După câte am muncit pe-acest pământ,
Tot ce merit e-o cruce și-un mormânt?*

*Și nu știu ce, Doamne, Tu vrut-ai să fac
Căci așa mânăstire nu merită-un drac!
Ai mei mândrii meșteri și a mea soție...
O, Ana, ce-aș da să te văd iarăși vie!*

*Mai ții minte, Ano, acel visător?
Cela ce noaptea schița cu ardor?
Acela a fost cel ce te-a zidit,
Și când te-a zidit, și el a murit.*

*Ce-am ajuns să fiu este trup fără suflet;
Inima, sacrificată asprului cuget.
Părăsindu-mi năravul pentru mânăstirea'naltă,
Am ajuns din maestru, o simplă unealtă.*

*Îngâmfat, mi-am dorit să clădesc o minune,
Ceva ce nu se mai văzuse în lume.
Dar prost, eu fiind, n-am putut vedea,
Minunea de femeie ce sincer mă iubea.*

*Cu lacrimi în ochi și cu mâna pe piept,
Sincer îți spun că moartea-ți regret,
Și de-ar fi să dau timpu-napoi,
Te-aș lua de mână și-am fugi amândoi.*

*Căci te-aud în pereți strigând după mine,
Deși amândoi știm că nimeni nu vine.
Faptele au fost și soarta-mi accept,
Cu ultimi pași, spre gol mă îndrept.*

*Acum am să fac ce tu mult ți-ai dorit,
Ana, merg să mă culc, în sfârșit.*

Nesrin Gemil: Cum ai ajuns să te implicii în acest spectacol?

Julia Belloiu: Era o zi de vineri când doamna profesoară Ene Iliescu Ariadna ne-a prezentat această idee. O piesă de teatru era, cu siguranță, ceva complet nou pentru mine, ceva la care doar aș fi visat înainte. Mi se părea o adevărată provocare pe care am acceptat-o fără a sta prea mult pe gânduri, deoarece o astfel de oportunitate nu se ivește zilnic; în plus, întotdeauna mi-am dorit să ajung pe o scenă, în fața unui public.

Care a fost rolul tău în cadrul spectacolului?

În cadrul spectacolului, m-am implicat atât pe plan intern, ca și scenarist, cât și pe plan extern, ca și actor. Împreună cu Yanna Costache și cu ajutorul doamnei de muzică am redactat scenariul piesei. Pe scenă, am adus la viață personajul unui meșter tradițional, portretizându-l astfel pe Alin. Un fun fact este că inițial am participat la audițiile pentru Ana, soția lui Manole. Totuși, Yanna a obținut rolul, pe care l-a interpretat impecabil.

Care a fost cea mai mare provocare cu care te-ai confruntat în timpul pregătirii pentru spectacol?

Cel mai probabil stresul. Faptul că am pornit doar cu balada și a trebuit să scriem de la zero scenariul, să dezvoltăm personalitatea fiecărui meșter și să ne bazăm decorul, recuzita și costumele pe puținele resurse pe care le aveam la îndemână, totul într-un timp limitat, a fost destul de dificil. Țin minte că am trecut printr-o perioadă destul de grea, în care vinerea plecam de acasă la 7, iar când mă întorceam la ora 20 acasă, nu mai aveam dispoziția necesară să fac nimic. Totuși, am depășit acel moment, reușind astfel să îmi îmbunătățesc felul în care fac față cu stresul.

A fost greu să memorezi replicile?

Ca scenarist, ceea ce redactezi trece printr-un adevărat proces de perfecționare până ajunge la forma finală, cea de pe hârtie. Am citit și răscolit de zeci de ori fiecare cuvânt notat, pentru a putea veni cu îmbunătățiri constante. Astfel, am ajuns practic să învăț majoritatea replicilor, nu doar pe a le mele, și să am imaginea de ansamblu a fiecărei scene întipărită în minte. Am întâmpinat mici dificultăți doar în ceea ce privește ordinea replicilor din prima scenă, unde ne-a fost în general puțin mai greu să ne coordonăm. După spectacol, am fredonat o bună perioadă replicile cântate ale lui Vodă cât îmi făceam temele sau pur și simplu prin casă. Ca și mișcări scenice, în majoritatea scenelor am improvizat pe moment, iar coregrafia construirii zidului a fost una dintre părțile mele preferate. Zidirea Anei a fost mai complicată, dar cred că ne-am descurcat decent.

Care a fost cel mai însemnat moment pentru tine?

Fără doar și poate finalul piesei de teatru. Atunci când te afli pe scenă, iar munca ta este apreciată și aplaudată de o sală întreagă de spectacol, sufletul ți se umple de împlinire. În acele momente am trăit o bucurie aparte, știind că toată strădania noastră a dus la succesul pe care piesa l-a avut. Nu o să uit niciodată momentul în care

draga mea colegă, Mara, a urcat pe scenă și mi-a oferit un buchet de lalele și cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut pe chipul ei. Atunci am realizat că reușisem.

Ce ai învățat din această experiență?

Din această experiență, am învățat multe despre munca în echipă. Fiecare participant avea păreri proprii, de multe ori diferite de ale celorlalți, ceea ce ne-a determinat să învățăm cum să ne respectăm reciproc și cum să găsim o cale de mijloc. Această lecție primită are aplicabilitate generală, fiind valabilă în orice fel de colaborare.

Cum ai colaborat cu ceilalți membri ai trupei?

Cu ceilalți membri ai echipei, eu una m-am înțeles chiar foarte bine. Yanna, pe care o admir pentru talentul ei, a fost o Ana excelentă, iar Radu l-a interpretat pe Manole cu multă emoție și devotament. Meșterii (Nesrin, Carmen, Irina, Kalina, Maria, Matei, Andrei și Gabriel) au reprezentat fiecare oameni diferiți, dar care lucrau armonios împreună la același proiect, care s-au consolat atunci când necazul s-a năpustit asupra lor și care s-au bucurat de marea mânăstire clădită. Tudor, alături de alai, au portretizat autoritatea lui Vodă și au transmis frica de domnitor chiar și în rândul spectatorilor, iar Petru, alături de turma de oi, a fost sortit pentru rolul de cioban. Daria și Ana au făcut acompaniamentul la pian perfect, știind mereu exact ce acorduri se potriveau cu emoția transmisă pe scenă, iar doamnele profesoare ne-au susținut și ne-au coordonat constant, mai ales în momentele mai agitate. Muncind împreună timp de luni întregi, am realizat această piesă de teatru, ce sunt mândră că a fost apreciată de audiență.

Ce abilități crezi că ai dezvoltat prin participarea la acest spectacol?

Consider că această experiență a venit cu multe beneficii la pachet pentru mine. Pe lângă faptul că am devenit poate mai atentă și mai răbdătoare, m-a ajutat mult în a înțelege sentimentele puternice. Când încercam să aducem la viață personajele, a trebuit să ne gândim îndelung la trăirile acestora, la cum urma să punem în practică tot ce notasem pe foaie. Iar pentru a arăta prin ce trece un personaj, tu ca actor trebuie să înțelegi emoțiile intense pe care le vei juca. Și ca o paranteză care cred că este valabilă pentru toți din echipă, am fost nevoiți să învățăm să vorbim TARE, pentru a ne auzi și în public.

La ce simți tu că ar fi trebuit să se mai lucreze?

Poate la dinamica echipei pe care o formam. Au existat unele neînțelegeri între participanți din cauza lipsei de comunicare eficientă, iar atmosfera devenea tensionată. În final, ne-am coordonat destul de bine ca și colectiv.

Ce planuri ai pentru viitorul tău în ceea ce privește implicarea în alte spectacole sau producții teatrale?

Deocamdată aș vrea să mă concentrez pe examenul din vară. Dar, la liceu, aș accepta cu drag o nouă astfel de provocare. Dacă în vacanță vom hotărî să mai pregătim un spectacol, aș participa bucuroasă.

**Interviu realizat de Nesrin Gemil
cu Julia Belloiu, clasa a VIII-a D**

Source: HDMI
signal

KARL
LAGERFELD
ARTIST

GENIE 2018

Foto: Mihai Zaharia

TEEN SPIRIT

ISSN-L 2457—3833